

ZLOČIN
SLEČNÁM
NESLUŠÍ

ROBIN STEVENSOVÁ

Zločin slečnám nesluší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Stevensová
Zločin slečnám nesluší
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ZLOČIN
SLEČNÁM
NESLUŠÍ

je přesný popis událostí případu
vraždy slečny Bellové,
který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(tajemnice detektivního klubu), 13 let.

Případ začal v úterý 30. října 1934.

PŘÍZEMÍ

Auta

Severní
vchod

Výtvarná
učebna

Velká
hudebna

Malá
hudebna

Nové
křídlo

Chodba v novém křídle

Plot

Sanatorium

Severní pozemky

Nové
křídlo

Šatna
starého křídla

Knihovní chodba

Vchod
do starého
křídla

Školená

Knihovna

Pracovna
pana
MacLeana

Idolův
kabinet

Pedim

Hala

Televizní chodba

Koleje

Chodba ve starém křídle

Tunel

Jižní pozemky

Kredenc

Tělocvična

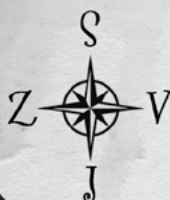
Plot

Venkovní hřiště

Pavilon

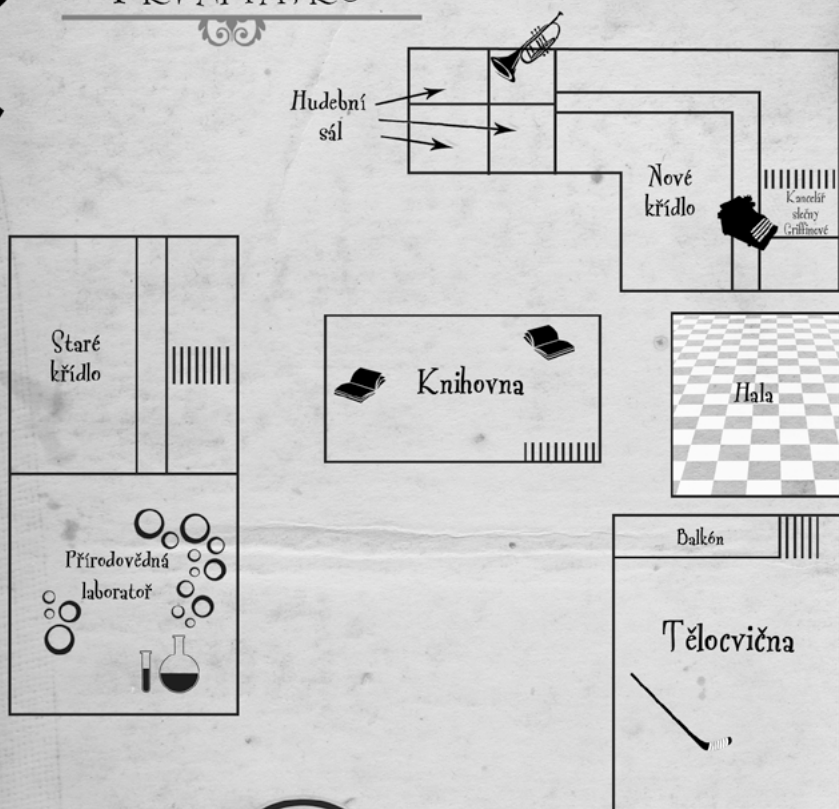
Dům

Oakeshottský
kopec

Do města

PRVNÍ PATRO

Mapa ↗
deepdeanské
školy

Všem kamarádům ze školy,
kteří se mi stali druhou rodinou,
a slečně Silkové a paní Sandersonové,
které by nikdy nikoho nezabily.

DEEPDEANSKÁ ŠKOLA

ZAMĚSTNANCI

Slečna Griffinová – ředitelka

Slečna Lappetová – učitelka dějepisu a latiny

Slečna Bellová – učitelka přírodovědy, též oběť

Slečna Parkerová – učitelka matematiky

Pan MacLean – kazatel

Pan Reid, „Idol“ – učitel výtvarné a hudební výchovy

Slečna Tennysonová – učitelka angličtiny

Slečna Hopkinsová – učitelka tělocviku

Mademoiselle Renauldová, „Madmazel“ – učitelka
francouzštiny

Paní Minnová, „Minny“ – zdravotní sestra

Pan Jones – školník

Vychovatelka – vychovatelka

DĚVČATA

Daisy Wellsová – *třetíčka a předsedkyně detektivního klubu Wellsová a Wongová*

Hazel Wongová – *třetíčka a tajemnice detektivního klubu Wellsová a Wongová*

TŘEŤAČKY

Kitty Freebodyová

Rebeka „Rybka“ Martineauová

Lavinie Tempelová

Klementina Delacroixová

Sophie Croke-Finchleyová

PRVAČKY

Betsy Northová

DRUHAČKY

Binny Freebodyová

Marušky

PÁŤAČKY

Alice Murgatroydová

Felicity Carringtonová

VELKÉ HOLKY

Virginie Overtonová

Belinda Vanceová

ŠKOLNÍ PŘESEDKYNĚ

Henrietta Trillingová, „Král Jindřich“

ČÁST PRVNÍ

NÁLEZ TĚLA

1

Byla to první vražda, kterou detektivní klub Wellsová a Wongová kdy vyšetřoval, takže se hodilo, že mi Daisy koupila nový zápisník. Ten poslední jsme celý popsaly poznámkami o případu Laviniiny ztracené vázanky. Ukázalo se samozřejmě, že ji ukradla Klementina, aby se Lavinii pomstila, že ji při lakrosu bouchla do břicha, což byla zase Laviniina odplata za to, že Klementina všem řekla, že Lavinie pochází z rozvedené rodiny. Mám pocit, že vyřešit náš nový případ bude možná o něco složitější.

Nejspíš bych o nás měla nejdřív říct pár slov a uctít tak nový zápisník. Daisy Wellsová je prezidentkou detektivního klubu a já, Hazel Wongová, jsem jeho tajemnicí. Daisy říká, že to z ní dělá Sherlocka Holmese a ze mě Watsona. Myslím, že je to fér. Koneckonců, nejsem zdaleka dost vysoká na to, abych se stala hrdinkou

tohoto příběhu, a navíc, kdo to kdy slyšel, aby byl Sherlock Holmes Číňan?

Proto je tak legrační, že jsem to byla já, kdo našel mrtvé tělo slečny Bellové. Řekla bych, že to Daisy pořád mrzí, i když samozřejmě předstírá, že ne. Víte, to Daisy je hrdinský typ, a tyhle věci by se měly dít spíše jí.

Podíváte se na ni a hned je vám jasné, co je zač – jedna z těch líbezných, skrz naskrz anglických dívek s modrýma očima a zlatými vlasy; ten typ, co bude v dešti s hokejkou v ruce lítat po zablácené louce, pak se posadí a spořádá k svačině deset bochánků s polevou. Já mám naproti tomu všude faldíky jako panáček Michelin, tváře zakulacené a vlasy i oči umíněně tmavohnědé.

V půli druhého ročníku jsem přijela z Hongkongu a už tehdy, když jsme všechny ještě byly pouhé krevetky (výraz *krevetky* v našem novém zápisníku označuje dívky z nižších ročníků), byla Daisy známá po celé deepdeanské škole. Jezdila na koni, hrála v lakrosovém týmu a byla členkou divadelního klubu. *Velké holky* si jí všimly a v květnu už každý věděl, že samotná školní *předsedkyně* nazvala Daisy „správňačkou“.

To je ale jen Daisyin povrch, ta báječnácká skořápka, kterou každý vidí. Uvnitř není Daisy vůbec tak báječnácká, jak se zdá.

Celkem mi trvalo, než jsem na to přišla.

2

Daisy chce, abych vylíčila vše, co se v tomto pololetí stalo, až do chvíle, kdy jsem našla to tělo. Tvrdí, že to tak opravdoví detektivové dělají – nejdříve nashromáždí důkazy –, takže to udělám i já. Podle ní by také správná tajemnice měla nosit zápisník neustále u sebe, aby byla připravena zapsat důležité události pěkně začerstva. Nemělo smysl jí připomínat, že to tak už dávno dělám.

Nejdůležitější věc, která se během počátečních týdnů prvního pololetí udála, byl detektivní klub. A byla to Daisy, kdo ho založil. Daisy miluje zakládat kluby zaměřené na nejrůznější činnosti. Vloni jsme měly pacifistický klub (nuda) a pak duchařský klub (o něco menší nuda, jenže pak Lavinie rozbila během seance hrnek, Rybka omdlela a vychovatelka veškerou duchařinu zakázala).

To ale bylo všechno vloni, kdy jsme ještě byly pouhé krevetky. Teď, když jsme velké třetačky, se nemůžeme

zaobírat blbinami, jako jsou duchové – tak pravila Daisy, když jsme se na začátku tohoto pololetí vrátily do školy a přišly na ten zločin.

Já byla docela ráda. Ne že bych kdy měla z duchů obzvlášť nahnáno. Každý ví, že žádní neexistují. I tak se ale po naší škole povídá dost duchařských historek na to, abychom se všechny klepaly strachy. Naším nejslavnějším duchem je Verity Abrahamová, dívka, která v pololetí před mým příjezdem na Deepdean spáchala sebevraždu skokem z balkonu v tělocvičně. Také je tu ale duch bývalé učitelky, která se zamkla do jedné z hudebních učeben a vyhladověla se k smrti, a ta malá krevetka z prváku, co se utopila v jezírku.

Jak jsem řekla, Daisy se rozhodla, že letos budeme detektivy. Dorazila na kolej s kufrem plným knih se zlověstnými, ponurými obálkami a názvy jako *Nebezpečí v panském domě* či *Tajuplné toulky*. Vychovatelka je jednu po druhé zabavila, ale Daisy se vždy podařilo sehnat další.

Detektivní klub jsme založily během prvního týdne školního roku. Uzavřely jsme přísně tajnou úmluvu, že o něm nikomu neřekneme, dokonce ani našim kámoškám, Kitty, Rybce a Lavinii. Naplnilo mě to skutečnou pýchou, že s Daisy sdílíme tajemství. Navíc to byla obrovská psina, plížit se ostatním za zády a předstírat, že

jsme úplně obyčejné, a vědět přitom, že jsme detektivové na tajné misi s cílem získat informace.

Naše první mise naplánovala Daisy. Během prvního týdne jsme se vkradly do vedlejšího třetího pokoje, přečetly si Klementinin tajný deník a pak Daisy vybrala jednu prvačku a musely jsme o ní vypátrat vše, co se dalo. To byl, jak mi Daisy sdělila, trénink – stejně jako zapamatovat si poznávací značky všech aut, na které jsme natrefily.

Druhý týden jsme pátraly, proč Král Jindřich (přezdívka pro naši *školní předsedkyni*, Henriettu Trillingovou, protože je tak nepřístupná a urozená a má tak nádherné kaštanové lokny) nebyla na ranní mši. Trvalo ale pouhých pár hodin, než se každý, nejen my, dozvěděl, že toho rána obdržela telegram se zprávou o smrti své tety.

„Chudinka,“ řekla Kitty, když jsme to zjistily. Kittyina postel na koleji sousedí s Daisyinou a Daisy ji jmenovala přítelkyní detektivního klubu, i když o něm nesmí vědět. Má hebké světlehnědé vlasy, hromadu pih a na dně svého kufru ukrývá něco tajného, co jsem zprvu považovala za mučicí nástroj, ale ukázalo se, že jsou to kleštičky na natáčení řas. Je posedlá drby stejně jako Daisy, jen z méně vědeckých důvodů. „Chudák stará Král Jindřich. Nemá zrovna štěstí. Koneckonců byla nejlepší přítelkyní Verity Abrahamové a všichni víme, jak ta dopadla. Jindřicha to dost poznamenalo.“

„Já to nevím,“ ozvala se Rybka, která spí vedle mě. Ve skutečnosti se jmenuje Rebeka, ale říkáme jí Rybka, protože je tak malá a všeho se bojí. Nejvíc ale vyučování. Tvrdí, že když se podívá na stránku, všechna písmena a číslice vyskočí a začnou křepčit, dokud jí úplně nepopletou hlavu. „Co se stalo Verity?“

„*Zabila se*,“ řekla Kitty podrážděně. „Skočila loni z balkonu v tělocvičně. Prober se, Rybkys.“

„Aha!“ zvolala Rybka. „No jasně, já vždycky myslela, že jen zakopla.“

Občas má Rybka vážně dlouhé vedení.

Na začátku školního roku se stalo ještě něco, co se ukázalo jako velmi důležitá událost: Přijel Idol.

Abyste věděli, na konci předchozího školního roku odešla do důchodu slečna Nelsonová, zástupkyně ředitelky a naše nudná stará učitelka výtvarné a hudební výchovy. Čekaly jsme, že její místo zaujme někdo právě tak nezajímavý – ale nový učitel výtvarky a hudebky, pan Reid, nebyl nezajímavý ani v nejmenším. A nebyl ani starý.

Pan Reid měl výrazné lící kosti, švihácký knír a vlasy ulíznuté dozadu gelem. Vypadal přesně jako filmová hvězda, ačkoli jsme se nemohly shodnout která. Podle Kitty byl jeho dvojník Douglas Firebanks mladší, podle Klementiny zase Clark Gable, ale to jen proto, že Klementina je Clarkem Gablem posedlá. Ve skutečnosti na

tom ale nezáleželo. Pan Reid byl muž a nebyl to pan MacLean (náš podobaný, nemytý kazatel, kterému Kitty přezdívá pan MacŠpín), a tak se do něj celá škola rázem zamilovala.

Náš smrtelně vážný polotajný klub zasvěcený zbožňování pana Reida založila Kitty. Na první schůzce byl překřtěn na Idola. Kdykoli jsme se ocitly v jeho přítomnosti, musely jsme vyslat tajný signál (pozdvihnout ukazováček, zamrkat pravým okem).

Idol byl na Deepdeanu sotva týden, když se postaral o největší šok od loňské záležitosti s Verity.

Abyste rozuměli, až do letoška celá škola věděla, že slečna Bellová (naše učitelka přírodovědy) a slečna Parkerová (matikářka) mají tajemství. Bydlely spolu ve městě v malém bytečku slečny Parkerové, kde byla jedna místnost navíc. Právě tahle místnost byla to tajemství. Když mi o ní Daisy řekla poprvé, nejprve jsem nechápala, teď už jsme ale třetačky a mně je samozřejmě jasné, co to znamená. Má to co dělat s krátkými vlasy slečny Parkerové, střiženými příliš krátce na to, aby se to dalo považovat za módu, a s tím, jak vloni o pauzách na sváčinu se slečnou Bellovou sdílely cigarety.

Letos však nikdo žádné cigarety nesdílel, protože jakmile oči slečny Bellové poprvé spočinuly na Idolovi, propadla mu právě tak bláznivě jako Kitty. To byl

otřesný šok. Slečna Bellová nebyla právě krasavice. Byla velmi sešněrovaná, přísná, knoflíčky laboratorního pláště vždy zapnuté až ke krku. A byla chudá. Neustále střídala tři ošoupané haleny, vlasy si stříhala sama a po večerech vyřizovala slečně Griffinové administrativu, aby si přivydělala. Všichni ji tak trochu litovali a my předpokládaly, že Idol též. Ohromilo nás, že ne.

„Něco mezi nimi zjevně *proběhlo*,“ informovala nás Klementina na konci pololetí. „Šla jsem o pauze na svatčinu do přírodovědné laboratoře a přistihla slečnu Bellovou a Idola, jak se *oňuchňávají*. Byl to fakt šok!“

„Ty kecáš,“ řekla Lavinie pohrdavě. Lavinie s námi také bydlí na pokoji – je to velká, silná dívka se zarputilou hřívou tmavých vlasů, která je většinu času nešťastná.

„Nekecám!“ bránila se Klementina. „Vím, jak to vypadá. Viděla jsem před měsícem svého bratra, když to dělal.“

Nemohla jsem se přestat červenat. Představa prkené, škrobené slečny Bellové, jak se s někým *oňuchňává*, byla nesmírně trapná.

Pak se o tom doslechla slečna Parkerová. Slečna Parkerová je velmi dravá, černé vlasy má ostříhané na kratičko a nasupený hlas z jejího těla burácí jako siréna. Strhla se obrovská hádka. Slyšela to skoro celá škola a výsledkem bylo, že se slečna Bellová musela z bytečku vystěhovat.

Pak, na začátku druhého týdne pololetí, se opět vše změnilo. Sotva jsme to všechno stíhaly. Najednou se zdálo, že Idol už se slečnou Bellovou trávit čas nechce. Místo toho se začal zajímat o slečnu Hopkinsovou.

Slečna Hopkinsová nás má na tělocvik. Je buclatá a ustavičně veselá (pokud vám tělocvik jde), mašíruje po chodbách, rozhání se hokejkou a hnědé vlasy sportovního střihu jí vždy splývají v úhledně zastřížených šik vlnách. Je hezká, a navíc (myslím) i docela mladá, takže nebylo kdovíjak překvapivé, když si jí Idol všiml – jen bylo šokující, že kvůli ní poslal k vodě slečnu Bellovou.

Takže teď se Idol *oňuchňával* v učebnách se slečnou Hopkinsovou a slečně Bellové nezbyvalo nic jiného než se kolem nich zuřivě prořítit se sevřenými rty a ledovým pohledem, kdykoli na ně narazila.

Deepdean byl obecně naladěn proti slečně Bellové. Slečna Hopkinsová byla pěkná, zatímco slečna Bellová ne. Otec slečny Hopkinsové byl velmi významným Gloucesterským úředníkem, zatímco otec slečny Bellové nebyl významný ani trochu.

Já si ale nemohla pomoci a musela fandit slečně Bellové. Koneckonců to nebyla *její* vina, že ji Idol poslal k vodě, a nemohla ani za svou chudobu. Teď, když musela odejít z toho bytečku, byla samozřejmě ještě chudší než kdy dřív a to mi dělalo starosti.

Jediné, co mohlo slečně Bellové zvednout náladu, byla pozice zástupkyně ředitelky, a ani to jí nebylo patřičnou útěchou. Abyste rozuměli, slečna Griffinová měla jmenovat novou zástupkyni a po několika týdnech se začalo proslýchat, že hodlá vybrat právě slečnu Bellovou. To by pro ni bylo opravdové ternó – jakmile by byla oficiálně jmenována, její finanční starosti by se navzdý rozplynuly – ve skutečnosti na ni kvůli tomu ale učitelky, které vybrány nebyly, ošklivě zanevřely. V úvahu ve skutečnosti připadaly dvě z nich. Jednak slečna Tennysonová, naše angličtinářka – doopravdy se tak jmenuje, ačkoli nemá nic společného s tím slavným Tennysonem. Pokud jste někdy viděli podobiznu Paní ze Shalott v kymácející se loďce, viděli jste slečnu Tennysonovou. Její obličej vždy rámuje splývavé vlasy a je uplakaná jako deštivé počasí. Druhá byla slečna Lappetová, naše učitelka dějepisu a latiny, neschopná, nudná ženština, co vypadá jako přecpaný polštář, ale *považuje se* za nejdůvěrnější poradkyni slečny Griffinové. Obě se na pozici zástupkyně ředitele vyloženě trásly a slečnu Bellovou na chodbách okázale ignorovaly.

A pak došlo k té vraždě.

3

Řekla jsem, že jsem to byla já, kdo našel tělo slečny Bellové. A je to tak, ale nikdy bych ho nenašla nebýt Daisyiných detektivních románů. Vzhledem k vychovatelčině zálibě v jejich zabavování nemělo smysl pokoušet se je číst na koleji, a tak Daisy začala trávit večery ve škole. Vstoupila do literárního klubu, strčila svůj výtisk *Čí je to tělo?* mezi stránky *Ztraceného ráje* a tiše si četla, zatímco ostatní dívky debatovaly. Přidala jsem se také, sedávala jsem vzadu a sepisovala záznamy do zápisníku detektivního klubu. Všechny měly za to, že píšu básně.

Stalo se to po schůzce literárního klubu v pondělí 29. října. Mimoškolní kroužky končí v 5:20, my jsme se ale zdržely v prázdné učebně, aby Daisy mohla dočíst *Muže ve frontě*. Byla začtená, ale já měla strach, že přijdeme pozdě na kolej na večeři, a vysloužíme si tak vychovatelčin

obludný hněv. Rozhlédla jsem se po svém svetru a pak si otráveně uvědomila, kde jsem ho nechala.

„Ach jo,“ povzdechla jsem si, „Daisy, můj svetr zůstal v tělocvičně. Počkej na mě, budu hned zpátky.“

Daisy, nos zabořený do knihy jako obvykle, neurčitě pokrčila rameny na znamení, že slyšela, a pokračovala ve čtení. Znovu jsem pohlédla na hodinky, ukazovaly 5:40. Kdybych utíkala, stihly bychom to tak akorát, protože cesta na kolej od východu ze starého křídla trvá sedm minut a večere začíná přesně v šest.

Uháněla jsem prázdnou, křídou čpící chodbou starého křídla a pak zahrnula doprava po černobíle dlážděné knihovnické chodbě s vysokým stropem. Mé kroky se rozléhaly a já těžce oddechovala. I po roce na Deepdeanu stále dusám způsobem, který slečna Hopkinsová nazývá *odhodlaně nedívčím*.

Minula jsem sborovnu, knihovnu, pracovnu pana MacLeana, Idolův kabinet a halu a pak znovu zabočila vpravo do chodby vedoucí k tělocvičně. Podle školní legendy v tělocvičně straší duch Verity Abrahamové. Když jsem to slyšela poprvé, byla jsem mladší než teď a věřila tomu. Představovala jsem si zkrvavenou Verity s dlouhými vlasy přes obličej, v šatech s laclem, kravatě a s lakrosovou pálkou v ruce.

I teď, když už jsem starší a nepatřím mezi krevetky,

mi z pouhého vědomí, že mířím do tělocvičny, naskakuje husí kůže. Chodba vedoucí k tělocvičně je ještě ke všemu děsná. Je plná zaprášených kusů rozbitého nábytku, které tam v šeru stojí jako lidé. Ten večer byla světla zhasnutá a vše se utápělo v temných odstínech šedé a hnědé. Upalovala jsem chodbou, opřela se do dveří a se sípotem vrazila do tělocvičny.

Na podlaze ležela slečna Bellová.

Naše tělocvična, pokud jste ji ještě neviděli, je dost velická a o zdi a okna se všude opírají tyče a kladiny. Děsivě vysoko u stěny nejbližší vchodu je vyhlídkový balkon (máme tam vstup zakázán, ale od té doby, co z něj skočila Verity, se tam beztak nikdo nehrne). Pod ním je vchod do malé místnosti, kde se převlékáme a kam ukládáme náčiní. Říkáme jí Kredenc.

Slečna Bellová ležela zcela nehybně pod balkonem, ruku měla za hlavou a nohy složené pod sebou. V prvotním šoku mě nenapadlo, že je mrtvá. Připravovala jsem se, že dostanu děsně vynadáno, že chodím, kam nemám, a chtěla jsem utéct, než si mě všimne. Pak jsem si ale pomyslela – proč tam slečna Bellová takhle leží?

Běžela jsem tedy dál a přidřepla si vedle ní. Zaváhala jsem, než jsem se jí dotkla, protože nikdy předtím jsem na žádnou učitelku nesáhla, ale nakonec mi to připadalo prostě jako dotýkat se lidské bytosti.

Poklepala jsem jí na rameno bílého laboratorního pláště a úpěnlivě doufala, že otevře oči, posadí se a vyhubuje mi, že jsem v tělocvičně po vyučování. Místo toho se ale po mém poklepání zhoupla hlava slečny Bellové ke straně. Brýle jí sklouzly z nosu a já uviděla, že to, co jsem doposud považovala za pouhý stín její hlavy, je ve skutečnosti tmavá skvrna velká jako můj kapesník. Část skvrny dosahovala až na límec laboratorního pláště a tahle část byla červená. Natáhla jsem prst, abych se skvrny dotkla, a rázem byl celý od krve.

Pozadu jsem klopýtala pryč a zděšeně si otírala ruku do sukně, na níž zůstala dlouhá tmavá šmouha. Pohlédla jsem na ni a pak na slečnu Bellovou, která se stále nehýbala, a udělalo se mi nanic. Nikdy předtím jsem mrtvé tělo zblízka neviděla, ale byla jsem si naprosto jistá, že slečna Bellová mrtvá je.

Nejspíš jsem v tu chvíli měla začít křičet, ale všude kolem byla taková tma a ticho, že jsem nemohla. Nejvíce ze všeho se mi chtělo strhnout ze sebe sukni, abych se zbavila té krve, ale vzepřela se ve mně deepdeanská výchova a představa, že běhám po škole polonahá, se zdála jaksi mnohem horší než být sama s mrtvolou.

Když jsem na to pomyslela, došlo mi, že slečna Bellová *je* skutečně mrtvá a já jsem tu sama s jejím tělem. Náhle jsem si vzpomněla na ducha Verity Abrahamové

a napadlo mě, že to možná byla *ona*, kdo slečnu Bellovou zabil, že ji možná strčila z balkonu právě v tom místě, odkud sama před rokem skočila... a teď se možná chystá udělat totéž i mně. Bylo to hloupé a dětinské, ale všechny chlupy na krku se mi zježily a – deepdeanskou výchovu vem čert – vyskočila jsem a pelášila z tělocvičny, co mi nohy stačily, jako by hrozilo, že slečna Bellová ožije a vrhne se za mnou.

4

Měla jsem tak moc naspěch, když jsem uháněla chodbou, že jsem vrazila do několika opuštěných židlí a ošklivě si odřela koleno. Toho jsem si však pořádně všimla až později. Všude kolem mě se rozléhala ozvěna mých vlastních kroků a úkosem jsem viděla, jak se kolem mě zvedají temné stíny podivných tvarů. Sotva jsem popadala dech. Doběhla jsem na konec knihovny chodby do starého křídla a konečně narazila na Daisy, která vycházela ze dveří učebny, kde jsem ji předtím zanechala.

Nejspíš byl na mě příšerný pohled, jak celá růžová a zpocená těžce oddechuju. Daisy na mě zvědavě zamrkala. „Co je s tebou? Teče ti krev. Přijdeme pozdě na večeri. V. O. nás zabije.“ Překvapeně jsem na sebe shlédla a teprve teď uviděla, že mi z dlouhého šrámu na koleni stéká po noze krev. Vůbec jsem to necítila. Bylo to, jako by se to stalo někomu úplně jinému.

„Daisy,“ vydechla jsem, „slečna Bellová je mrtvá.“
Daisy se zasmála. „Moc vtipný, Hazel,“ řekla. „Jasně!“
„Daisy,“ naléhala jsem dál, „myslím to vážně. Je mrtvá. Je v tělocvičně, leží tam –“

Daisy na mě chvíli zírala s pozdviženým obočím, když se najednou ze třídy za ní vyřítila Virginie Overtonová a našla nás tam stát.

Když Daisy řekla *V. O.*, myslela tím Virginii Overtonovou. V pondělí večer má službu jako *prefekt – velká holka*, která má za úkol dohlédnout, abychom se po kroužcích všechny vrátily na kolej, a bere svůj úkol velmi vážně. Dusá plochýma nohama jako policajnt a tiskne si na prsa notes, jako by to byl policejní zápisník.

„Wellsová!“ vyštěkla, tyčíc se nad námi ve dveřích učebny. „Wongová! Co si myslíte, že děláte? Přesně za osm minut budete obě chybět na večeři.“

„V tělocvičně – slečna – ona je –“ koktala jsem.

„Hazel říká, že se v tělocvičně někdo zranil,“ řekla Daisy klidným hlasem. „Přiběhla, aby sehnala pomoc.“

Virginie se otráveně zakabonila. „Ale no tak,“ řekla. „Ta vaše banda si občas vymýšlí fakt šílené ptákoviny.“

„Pojď s námi a přesvědč se sama!“ hlesla jsem. „*Pro-sím!*“

Virginie těkala očima ode mě k Daisy a zpět na mě. „Jestli je to další z vašich her...“ pohrozila nám.

Táhla jsem ji zpět do tělocvičny a Daisy nás následovala. Před pracovním pana MacLeana na konci chodby stála slečna Tennysonová a bavila se s rudovlasou Madmazel s ostře řezanými rysy, učitelkou francouzštiny (nechápu, jak jí slečna Tennysonová může rozumět – Madmazel má příšerný francouzský přízvuk, hodiny s ní jsou vážně boj), a s ušmudlaným panem MacLeanem. Všichni tři se otočili a sledovali nás, když jsme šly kolem. Vlastně jsme dělaly takový kravál, že Idol vykoukl ze svého kabinetu, aby se podíval, co se to děje. (Idol má vlastní malou kancelář na konci knihovni chodby, hned vedle pracovního pana MacLeana – samozřejmě nemůže sdílet sborovnu s ostatními učitelkami, jelikož je muž.)

„Problém, Virginie?“ zavolal pan MacLean a Virginie křikla: „*Pochybuji*, pane.“

Když Virginie s Daisy prošly dveřmi tělocvičny, zastavila jsem se a triumfálně rozsvítila hlavní světlo. „Támhle je,“ řekla jsem a ukázala prstem, „říkala jsem vám –“

Pak jsem se ale podívala, kam to vlastně ukazuju, na místo, kde ještě před pár minutami ležela slečna Bellová. Slečna Bellová byla tatam. Tělocvična byla zcela prázdná a tichá. Na leštěné podlaze byla malá tmavá šmouha, která ukazovala, kde předtím spočívala slečnina hlava.

Ještě pořád jsem šokovaně lapala po dechu, když Virginie promluvila.

„Dobrý bože,“ řekla. „Jaké překvapení. Nikdo tu není. Obě dvě dnes půjdete spát bez večeře – *ty* za lhaní a *ty* za to, že jsi ji kryla.“

„Ale ona tu byla!“ vykřikla jsem. „Fakt byla! Podívej!“ řekla jsem a ukázala na tmavou skvrnu. „To je *krv!* Ně-kdo musel přijít a utřít to a –“

Virginie si pohrdavě odfrkla. „A já jsem japonský císař,“ řekla povýšenecky. „Nikdo nic takového neudělal, protože tu žádné tělo nebylo – moc dobře to víš. Co se týče té krve, krvácí ti přece koleno. Nejspíš sis myslela, že si toho nevšimnu. Máš to i na sukni. Tohle je jeden z nejpropracovanějších nesmyslů, s jakým jsem se kdy setkala. Vážně by ses měla stydět – ačkoli nepředpokládám, že tam, odkud pocházíš, tě naučili, že lhát se nemá.“

Kousla jsem se do rtu a usilovně si přála, aby to byla Virginie Overtonová, koho jsem našla ležet na podlaze tělocvičny.

„A teď šupem na kolej, obě dvě. Doufám, že vás za tohle vychovatelka pořádně zpraží, to je vše, co k tomu mohu dodat.“

S těmito slovy nás vyvedla za paže z tělocvičny a mumlala cosi o neschopných třetačkách. Byla jsem rudá vzteky a hanbou. *Opravdu* jsem tam slečnu Bellovou viděla ležet, *vím* to – neměla jsem ale žádný důkaz, že si to celé nevymýšlím.

Virginie nás vedla zpět kolem Madmazel, slečny Tennysonové a pana MacLeana. Madmazel se zachichotala a řekla: „Planý poplach?“

„Velmi,“ odvětila Virginie a šla dál.

Chvíli jsem uvažovala, jestli jsem se vážně nezbláznila. Takové věci se prostě mimo Daisyiny knížky nedějí. Bylo to směšné.

Když nás ale Virginie hnala jasnými světly skrz dřevěné obložení východu ze starého křídla, pohled mi padl na mou sukni a uviděla jsem tu tmavou skvrnu. Podívala jsem se do své dlaně a na špičce ukazováčku stále ještě byl slabý pozůstatek červeně. Pevně jsem sevřela ruku v pěst a byla si jistá, že jsem se nezbláznila ani maličko.

5

Navzdory zběsilému tempu, jímž nás Virginie táhla do kopce, jsme nestihly dorazit na kolej před gongem ohlašujícím večeři. Když jsem ho v dálce uslyšela, automaticky jsem sebou trhla. To se už zase ozývala má deepdeanská výchova. Jednou z prvních věcí, které se na Deepdeanu naučíte, je, že zvonění je posvátné. Naše životy jsou rozděleny do přihrádek mezi jednotlivými zvuky gongu a ignorovat svolávací znamení je zkrátka zločin. Nejdůležitějším z nich je gong ohlašující večeři. Když ho slyšíte a nereagujete, nebo hůř, když vůbec nejste poblíž, abyste ho slyšeli – no, pak žádnou večeři nedostanete.

Samozřejmě jsem věděla, že máme mnohem větší průšvih než pouhý pozdní příchod na večeři, i tak jsem ale gong nemohla ignorovat.

Ostatní dívky se ještě valily hlavním vchodem do oprýskané vstupní haly, ale – „Počkejte tady!“ vyštěkla Virginie

a my byly nuceny nervózně přešlapovat u velkých hodin v hale, podle kterých jsme měly celé čtyři minuty zpoždění, zatímco Virginie dusala po schodech za vychovatelkou.

Vychovatelku nepotěšilo, co jí Virginie pověděla. Blýskala na nás zlýma prasečíma očkama zpod vychovatelské čapky a funěla. Když Virginie skončila, na chvíli bylo ticho. Z jídelny k nám pronikal skrz zavřené dveře hluk z jídelny. Pak se k nám vychovatelka vrhla, obě nás pleskla po hlavě (mě tvrději než Daisy, protože ta konekconců jen potvrdila mou lež) a poslala nás do postele bez večeře, abychom mohly přemýšlet o tom, co jsme provedly. Když jsme klopýtaly vzhůru po ošoupaném modrém koberci, viděla jsem vychovatelku, jak kráčí na večeri s Virginií po boku. Společně mudrovaly, ohlížely se a vrhaly na nás temné pohledy, to abychom věděly, jak moc jsme se prohřešily.

Bylo mi hrozně z toho, že mi nevěřily. Když jsem navíc pomyslela na to, co jsem viděla v tělocvičně, ucítila jsem v puse ošklivou pachut, jako by se mi chtělo zvracet. Daisy naproti tomu byla ve výborné náladě. Jakmile se za námi zabouchly dveře ložnice a my se ocitly samy, se žuchnutím a zaskřípěním dosedla na postel (naše postele nemají být pohodlné) a řekla: „*Povídej.*“

„Není co povídat,“ řekla jsem, posadila se vedle ní a bylo mi neskutečně zle. „Viděla jsem slečnu Bellovou